Kállai Katalin

Kézikönyv gyakorló macskáknak II.

Érezz rá a szabadság ízére

Az öregek nincsenek mindig itt, elhúznak valami távoli helyre, az öt idióta helyett csak három marad, az is elég. Engem a hízásra hajlamos, lomha nőstény próbál istápolni, de pszichésen nem lehet vele minden rendben, egész nap húz-von, egy perc nyugalmam sincsen. Van, hogy fogja magát és eldönget, de amikor megjön, még többet nyaggat. Szerencsére eszkábáltak valamit a bejárati ajtóra, és ezzel elviselhetőbb lett a helyzet. Miután a terroristasejt helyi vezére, azzal a felkiáltással, hogy egyelőre nem kell több oltás, belémbökött újra az abnormális méretű tűjével (állítom, nettó szadista), hazaérve a kis nyíláson át kijutottam végre a kertbe...

Éljen a szabadság!

Igaz, a kijutás se volt túl egyszerű. Elsőre nem vágtam, mire való az ajtóba vágott ajtó, a kognitív fejlődésem még nem volt azon a szinten. Erre a lomha fogott, és kituszkolt azon a nem túl nagy résen, aztán vissza, aztán megint ki, úgyhogy elment a kedvem az egésztől, adjon enni, és húzzon a dolgára, majd kimegyek egyedül. Ha akarok. A szabadság íze, ahogy évezredek alatt belekódolódott a távoli őseimtől hozott génjeimbe (azoktól az őseimtől, akik még nem kötöttek alkut a függőlesekkel), édes volt, szeles és napsütötte... Jóllehet csupa lökött, vanabi uralkodó zsongott körülöttem, a macskafélék aljanépe, akik még nem tanulták meg a tulajdonjog helyrajzi számokban kifejezhető rendszerét. (Vagy simán nem vettek tudomást róla.) Ott csöveztek a kertben. Egy korhadó fa ágain üldögélve röhögtek rajtam, hogy mit keres itt ez a kispöcs. Legalább négyen-öten. Vagy többen is. Hányták-vetették a világ dolgait, gubbasztottak a fán mint egy közelebbről beazonosíthatatlan vének tanácsa. Csupa termetes, túlfejlett kandúr. Végül mégiscsak sikerült fölöszlatni magukat, jóval előtte, hogy akár kisközösségi kérdésekben, akár a globális ügyek tekintetében (fölmelegedés, stb.) előremutató, proaktív megegyezésre jutottak volna. Sajnálkozva néztem utánuk, amint öntelten átugráltak a kerítésen. Látnivalóan halvány elképzelésük sem volt róla, mi vár rájuk, ha egyszer ivarérett korba jutok.

A koratavaszi kert, a károgó, csiripelő vacsorajelöltek, a jóízű hernyók, a fehérjében gazdag, garantáltan GMO mentes rovarfajok olyan bőséget árasztottak, hogy csak úgy lüktetett bennem az endorfin ezerrel.

Mit nekem eső, észre se vettem, szánkáztam föl-alá nyakig a sárban az újonnan kiharcolt felségterületemen. Azon a táplálékban gazdag vidéken, ahol életemben először sikerült levadásznom a kajámat, egy épp nyugovóra térő galambot. Kicsit elszórakoztam vele, még most is érzem a számban a sárral keveredett vér ízét. Miközben futottam egy kört a jól sikerült vadászat örömére, és magamban hálát adtam az őseimnek, végül úgy döntöttem, hogy beerőltetem a félig még élő zsákmányállatot a számomra készített nyíláson át egyenesen a konyhába. Holnap hadd egyen belőle a lomha.

Egyszer én is megetethetem.

Úgy, ahogy voltam, bemásztam az ágyba, a nagytestű párnájára, aki történetesen az igazak álmát aludta. Örök vadászmezőkről álmodtam, kövér galambokról, függőleges helyzetű, engedelmes alattvalókról, egy idilli tájról, ahol zsenge szél borzolja a szőrt, tiszteletben tartják a hierarchiát és hírből sem ismerik a felmelegedés globális fogalmát.

Ötödik törvény

Harcold ki a komfortzónád!

A sáros ágyból nagy balhé lett. A véres konyhából is. Ami azt jelenti, hogy a lomha fennhangon puffogott, de nem tudott mit kezdeni a pszichés fölényemmel. Képtelen volt átélni a helyzetet, hogy kiscsávó létemre hoztam neki vacsorát. Amit illene megköszönni. Akkor is, ha történetesen nincs oda a galambért. (Később próbálkoztam apróbb négylábúakkal, de ugyanez a hiszti lett belőle.) Ráadásul az eset hatására komolyan fontolóra vette, hogy legközelebb kiengedjen-e, de ahogy ők maguk fogalmaztak annakelőtte: alea iacta est. Innentől a kulcslyukon is kimásztam volna. És bár meglehetősen lassú gondolkodású, ezt ő is levette. Mindenesetre az ágyban kiharcolt helyemhez ragaszkodtam, ő pedig minden alkalommal kitörő örömmel fogadott, mikor nem talpig véresen, nedves sárcsimbókokkal érkeztem meg. Volt, hogy akkor is. Feltéve, ha elég ideig maradtam távol...

Itt jegyzem meg, hogy kényes szobamacskák kevésbé drasztikus módszerekkel is eredményre juthatnak.

Mikor újra megjött a két öreg, és becsöveztek a házban lévő szomszéd lakásba, nekem már bérelt helyem volt a lomha nőstény párnáján. Az elaggott alfahím elégedetlenkedett is, mikor meglátta, hogy az ágyban dekkolok, de a lomha megvédett:

– Ő még csak egy bohókás kiscica!

Érdekes. Volt a hangjában valami, amitől olyan érzésem lett, mint mikor sikerült kiszabadulnom a levegő nélküli burokból, és odabújtam ahhoz a szőrös testhez, amelyik enni adott... A szagát is kezdtem meg-

szokni. Néha rátelepedtem az elöl hagyott ruhájára (ez milyen rendetlen!), megtépkedtem kicsit, és egész kényelmes fekhely lett belőle. Nagyobb vadászatok után jókat lehetett ott durmolni. Az egyik nap nyafogó hangon panaszkodott is a kezében lévő négyszögletes készülékbe (mobil, így nevezik, és messziről hallják benne a másikat), hogy valami fontos megbeszélésen irtó kínos helyzetbe került. Csak ott vette észre, hogy leszaladt egy szem az elasztikus dzsörzéruháján, és a luk, ami keletkezett, minden mozdulatára egyre nagyobb lett. Nem győzte takargatni. Ami viszont semmi nem volt ahhoz, hogy a csupaüveg-krómacél irodát a padlótól a plafonig átható vizeletszag lengte be, mintha a lónagy táskában (amit mindig magával hurcol, és amit ily módon értelemszerűen megjelöltem) egy teljes macskavécét cipelne. Állítólag mindenki gyanúsan szaglászott, de senki nem merte szóvá tenni...

Nem szép, hogy kibeszél a hátam mögött, mikor már épp kezdtünk volna összebarátkozni.

Ezt a mobil nevű cuccot amúgy is utálom. Teljesen elvonja a figyelmét. Olyan lesz mint egy sík idióta. Nyervákolhatok, hogy adjon már végre enni, rég elmúlt a vacsoraidő, vagy ne kalimpáljon az alsó végtagjaival beszéd közben, mert nem tudok tőle rendesen aludni, rám se hederít. Ilyenkor kénytelen vagyok valami egészen drasztikus módszerhez folyamodni.

Hatodik törvény

Ne hagyd elterelni magadról figyelmet!

A megoldások száma végtelen. De neked legyen elég egy is, nem fogok mindent a szádba rágni. Bontakoztasd ki a kreativitásod! A magam részéről a függönyre mászást kedvelem a leginkább. Simán fölgyalogolsz a tetejére, ő meg, mint egy gép, jól begyakorolt koreográfia szerint eltartja a telefont, és fejhangon ordibálni kezd, hogy azonnal gyere le a függönyről. Aztán újra a füléhez teszi és beleszól, hogy bocs, nem neked mondta... Ebben a feladatban a kitartás a legfontosabb. Nem jössz le. Kitartóan csimpaszkodsz a függönyön.

És akkor elkezdődik az idegek harca.

Ő rémülten fixíroz, de egyfajta érthetetlen elhivatottság folytán tovább beszél a telefonba. Na, itt jön egy kis karizom. A függönyön csimpaszkodva óvatosan kinyújtod a mellső végtagjaidat, miközben a hátsókkal elengeded a függönyt. Majd az erő-ellenerő törvényét kihasználva szép lassan elkezdesz lefelé csúszni, két párhuzamos nyílást hagyva magad után az áttetsző anyagon. Innentől tuti nem beszél tovább a készülékbe.

Azért azt el kell mondanom, hogy a gyakorlatnak van egy apró veszélye. Előfordul, hogy az illetőnek, aki ezt a telefonellenes manővert alkalmazza, az egyik első mancsáról félig leszakad a ujja. És akkor azonnal viszik a tűvel hadonászó dinoszauruszhoz. Ilyen is van. A többiektől hallottam.

Egyébként az öreg függőlegesek a legnagyobb vadászok. Sokáig nem látjuk őket, de ha megjönnek, annyi zsákmányállat van a szatyrukban, hogy győzzék megenni. Oké. Adnak belőle nekem is. Csak azt nem szeretik, ha kiszolgálom magam. Ordibálnak egymással, hogy jójó, most még kicsi, de mi lesz ha felnő?? Márpedig növök mint a bolondgomba.

Ilyenkor azért megijedek.

Tényleg. Mi lesz, ha fölnövök? Nem adnak többet enni?? Kész, megnőtt, fölneveltük, tartsa el magát? De vajon lesz elég ennivaló a kertben? Nem zabálják föl titkon az összes galambot azok a marhanagy, elhízott kandúrok? Az összes vének tanácsa nem fog éjjelente a kerítésen belopakodni, hogy fölfaljanak minden ennivalót? Én meg kapirgálhatom a földből a férgeket? Tuti dolog ez a nagy vidám élet, de vannak ilyen napi problémák. Amin lehet aggódni. Amitől egy ilyen kis szarházi mint én, beijed. Belegondoltam, hogy mi lett volna, ha ott maradok a mázliknál, a vékonyka testű, halk hangú, törékeny anyácska mellett, akitől még elbúcsúzni se volt időm. Akkor épp nem érdekelt nagyon, mert annyi minden történt velem. Csupa izgalmas, új dolog. De most... Most valahogy eszembe jut, hogy jó lenne visszanézni oda... Látni mennyit nőtt a két tesó... Ha jól emlékszem, én voltam a legkisebb... De biztos túlnőttem őket. Amennyit zabálok. Jó lenne játszani, birkózni velük, mert ezekkel itt nem lehet... Aztán megdumálni, hogy mi lesz, ha többet nem adnak nekünk enni.